Allah ile kul arasına girmek

Âdem Bey: *“Bulunduğum ortamda arkadaşların bazı kusurlarını görüyorum. Gerek ibadetlerinde, gerekse sünnet-i seniyyede, bunlardan bazıları onları şirke götürecek nitelikte. Ben bunları bazen uyarma ihtiyacı duyuyorum ve uyarıyorum. Onlar ise, Allah ile kul arasına girilmez ve herkesin bildiği kendine yeter diyorlar. Bunlara nasıl cevap verebiliriz?”

1- Öyle anlaşılıyor ki, kendimizden fazla etrafımızla ilgiliyiz. Oysa efdal olan ve makbule geçen arkadaşlarımızın kusurlarını görmek yerine, kendi kusurlarımızı görüp izalesine çalışmaktır.

2- Çevremize karşı görevlerimizin en başında “iyi örnek” olmak gelmektedir. Doğru inancımızı ancak iyi ahlâkla dışa yansıtabiliriz.

3- Bazı durumlarda etrafımızı ve çevremizi uyarmak görevimiz de olur şüphesiz. Fakat bu durumda;

a) Muhakkak yumuşak sözlü olmalıyız.

b) Muhakkak saygın ve nazik bir ifade kullanmalıyız.

c) Sözü damarına değil, mutlaka kalbine işletmeliyiz.

d) Kendimiz yaşamadığımız bir meseleyi uyarı konusu yapmaktan kesinlikle kaçınmalıyız.

e) Samimî bir üslûp kullanmalı, fazilet satışı yapan üslûplardan uzak durmalıyız.

f) Gururlu değil; mütevazı olmalı ve bunu geçici bir gaye için değil, kalıcı bir hayat prensibi olarak yaşamalıyız.

g) Uyardığımız ve zaman zaman uyarma ihtiyacı hissettiğimiz kişilerin diğer

zamanlarda diğer problemleriyle de ilgilenmeli, kalbimizle onun kalbi arasında sıcak bir iletişim köprüsü kurmalıyız. Her fırsatta bu köprüyü pekiştirmeli, çeşitli hatalar ve olumsuzluklarla bu köprünün tahrip edilmesine meydan vermemeliyiz.

h) Eğer bütün bunlara rağmen davranışlarında olumlu bir gelişme izlememişsek; sabırlı olmalı, itham etmekten, kınamaktan, yargılamaktan ve başkalarının yanında küçük düşürmekten kaçınmalıyız ve ıslâhı için gıyabında duâ etmeliyiz.